

Niets is zo kwetsbaar als een slapend lichaam.

In onze slaap worden we allemaal weer hulpeloze pasgeborenen.

Net als dit jonge meisje, languit midden in een enorm bed dat veel te groot voor haar is.

Niets verroert zich, behalve de bloemkroon op de nachtijapon van de slaapster, die steeds groter wordt – daar bloeit een roos van bloed. Langzaam ontvouwen de bloembladen zich op de zijde, doorboord op de plaats van het hart.

Hoe roder de bloem, hoe bleker het gezicht.

Haar lippen verliezen zienderogen kleur.

Haar voorhoofd neemt dezelfde kleur aan als haar zilvergrijze haar, dat uitgespreid op het kussen ligt.

Diep in haar ogen, wijd open en verstard van verbazing, zie ik mezelf weerspiegeld...

... en ik begrijp dat ik dat ben, die jonge dode!

Ik schrik wakker met mijn hand op mijn borst gedrukt, waar de dood me heeft gestoken.

Een nachtmerrie!

Wild bonst mijn hart onder mijn verkrampde vingers: ik ben springlevend.

Achter de zware gordijnen van mijn slaapkamer loeit de storm al net zo wild.

Ik maak me los uit mijn bezwete lakens en stommel door de donkere kamer; als lijfwacht van de Schaduwkoning heb ik een van de grotere appartementen toegewezen gekregen in het paleis van Versailles.

Op de tast vind ik de stoel bij mijn kaptafel en laat me erop zakken om aan het wielkje van de olielamp te draaien, zodat de sluimerende vlam oplaait. In de lichtkring verschijnt een bronzen klok die vijf uur 's ochtends aangeeft. In deze tijd van het jaar, op de drempel van de winter, eind november, duurt het nog ruim drie uur voordat de zon opgaat. Ik kan het me niet veroorloven om ook maar één minuut slaap te verspillen, het is een te kostbaar goed in mijn nieuwe leven als lijfwacht. Om acht uur precies moet ik samen met de vijf andere lijfwachten voor de sterfkamer van de koning staan voor de plechtigheid van het *Grand Coucher*, als de koning zich te rusten legt in zijn sarcofaag.

Snel draai ik een pot pillen van schietwilgextract open en stop er twee in mijn mond om de pijn te bestrijden die aan mijn hersenen knaagt – door mijn overmaat aan zwarte gal heb ik al zo lang als ik me kan herinneren migraineaanvallen.

Terwijl ik wacht tot de remedie aanslaat en mij weer in de armen van Morpheus vlijt, bekijk ik mijn slaperige, verkreukelde gezicht in de vergulde spiegel. In de lijst hebben de vaklieden van het paleis de initialen D en G gegraveerd, voor Diane de Gastefriche: de naam waaronder ik hier sinds een maand bekendsta als de heldin die een aanslag op de koning verijdelde. De koning weet niet dat ik eigenlijk Jeanne Froidelac heet en allerm minst de adellijke dochter van een provinciale baron ben, maar een doodgewone burger wier hele familie is afgeslacht door de koninklijke troepen. Evenmin weet hij dat ik niet in Versailles ben om hem te dienen, maar om zijn rijk van binnenuit te ondermijnen.

In deze diepdonkere nacht is de enormiteit van de taak die

ik mezelf gesteld heb verpletterend. Ik weet dat mijn valse identiteit aan een zijden draadje hangt. Als dat bedrog aan het licht komt, durf ik niet eens te bedenken welke martelingen me te wachten staan. Sinds ik aan het hof ben, leef ik in een constante angst die mijn nachten verstoort en me macabere dromen bezorgt... zoals die waar ik zojuist uit wakker ben geschrokken. Bij die gedachte bekijk ik mijn spiegelbeeld nog nauwkeuriger, op zoek naar details die me zouden kunnen verraden. Is mijn houding, onder de grijze massa van mijn samengevlochten haar, wel arrogant genoeg? Is de blik in mijn grote fletse ogen wel laatdunkend genoeg? Zijn mijn lippen wel zuur genoeg samengeknepen?

Ik probeer een trotse barones te zien in de spiegel, maar zie slechts een verwaald boerinetje, een wees, alleen op de wereld.

Hoewel, alleen – is dat wel zo?

Zag ik daar niet iets bewegen, achter mijn hoofd, in de hoek van de spiegel?

Ik frons mijn wenkbrauwen om de weerspiegeling van de kamer beter te bekijken. Achter in het vertrek heerst bijna volledige duisternis, buiten bereik van de wazige lichtkring die de olielamp uitstraalt.

Het lijkt wel alsof een van de lange fluwelen gordijnen bevoog in het donker.

En dat kan geen tochtvlaag zijn; ik weet zeker dat ik mijn raam heb dichtgedaan voordat ik ging slapen.

Zekerheid wint terrein en verdrijft de migraine als een ijskoude bliksemschicht: er is iemand in mijn kamer!

Ik verstijf op mijn stoel, met een brok in mijn keel.

Mijn nachtmerrie was dus een waarschuwing.

‘Wie is daar?’ blaas ik met een stemmetje dat in mijn eigen oren klinkt als dat van een lam op weg naar de slachtbank.

Geen antwoord.

Maar het feit dat het fluwelen gordijn ineens niet meer beweegt, is een bekenenis op zich: er zit iemand achter verstoppt!

In mijn dunne nachtpon huiver ik van paniek. De fijne zijden stof biedt geen enkele bescherming tegen een scherp mes of scherpe hoektanden en zal even rood worden als in mijn droom. En mijn zwaard zit in de schede achter in een kast, aan de andere kant van deze veel te grote kamer.

‘Ik waarschuw alvast: als ik gil, komen de gardisten!’

Meteen volgt er een donderslag, alsof de kosmos zelf moet lachen om mijn bespottelijke dreigementen. Niet alleen raast er een luidruchtige storm, maar de vestibule tussen mijn kamer en de paleisgang werkt als een luchtsluis. Achter het woeden van de elementen dringt de muziek van de ten einde lopende nachtfesten op de benedenverdiepingen van het paleis amper tot me door. Onder mijn voeten legen de adellijke vampiers op ditzelfde moment hun laatste bekers lauw bloed voordat ze hun koude doodskisten opzoeken, en de sterfelijke hovelingen bedrinken zich aan mooie wijnen voordat ze hun roes gaan uitslapen in hun zachte bed.

Al gil ik nog zo hard, niemand zal me horen.

Met bevende hand tast ik op de kaptafel naar een wapen. Mijn vingers vinden alleen kammen en borstels. Mijn arm stoot tegen de pot met witte wilgenpillen, die met veel kabaal op de grond in stukken valt.

Alsof dat een knop heeft omgezet schuift het gordijn plotseling open en onthult een schimmige figuur.

Ik vlieg overeind en ren naar de slaapkamerdeur. Maar niet snel genoeg om de indringer voor te zijn.

Hij springt tussen mij en de deur en verspert me de weg.

In één oogopslag neem ik hem de maat: hij draagt een doorweekt overhemd boven een opgelapte linnen broek, en zijn gezicht gaat deels verscholen achter een zwarte sjaal

waaruit gaten zijn geknipt voor zijn ogen. Met een ijzeren vuist grijpt hij me bij mijn arm en rukt me met geweld naar zich toe. In zijn andere hand houdt hij een dolk waarvan de scherpe rand fonkelt in het licht van de lamp.

Onder zijn geïmproviseerde masker vertrekt zijn mond: 'Sterf, smerige lijenlikker!'

De fractie van een seconde die mijn aanvaller verspilde aan die belediging, stelt mij in staat om mijn gewicht naar mijn rechterbeen te verplaatsen.

Ik weet de dolk ternauwernood te ontwijken.

Even uit balans gebracht, laat de moordenaar me los.

Ineengedoken rol ik als een bal naar het midden van de kamer.

Een donderslag, nog oorverdovender dan alle andere, ralt door in de vloer onder mijn pijnlijke handpalmen.

Hijgend spring ik overeind, in de wetenschap dat ik slechts een kort uitstel heb ontworsteld aan de dood: de aanvaller staat nog steeds voor de deur, zodat ik niet weg kan.

Hij komt alweer op me af – hinkend, zie ik nu.

Mank of niet, ik wed dat hij geen tweede keer de fout zal maken waardoor ik aan zijn greep kon ontsnappen.

'Ik... ik ben niet wie u denkt dat ik ben,' stamel ik.

Mijn gedachten tuimelen over elkaar heen.

Uitvinden wie hij is.

Raden waarom hij mijn dood wil.

En vooral tijd winnen!

Weer vertrekt de mond van de vreemdeling onder zijn masker.

'Jij bent precies wie ik denk dat je bent,' gromt hij terwijl hij steeds dichterbij komt. 'Een hoveling die hongert naar roem. Een lijenlikker die ervan droomt om in een vampier te veranderen. Daarom heb je de tiran gered!'

Ik voel het staal van de haat in zijn stem, even hard en

scherp als het lemmet van zijn dolk, maar ik bespeur ook een trilling, als een stuk glas dat op het punt staat te breken.

Mijn gedachten racen. Ik heb kennelijk te maken met een opstandeling, die mij verwijt dat ik de aanval op de koning heb verijdeld... Maar met wat voor opstandeling?

Behoort hij tot de Fronde van de Prinsen, die de plaats van de Onveranderlijke op de troon willen innemen – zoals Tristan de La Roncière, de voorvechter van de samenzweerders die ik vorige maand heb gedood?

Of dient hij net als ik de Fronde van het Volk, de rebellen die de krankzinnige droom koesteren om de wereld te bevrijden van het juk van de vampiers?

De eenvoud van zijn kledij is duizend mijlen verwijderd van de zijden kleding van een edelman. Zijn kromme schouder hebben niets gemeen met de arrogante allure van de adellijke haantjes in Versailles. Toen hij mijn blote arm greep, was zijn hand zo eeltig als die van een arbeider. En wat dat scheldwoord betreft, lijkenlijker, dat is de naam die het gewone volk heimelijk geeft aan de adellijke stervelingen die tot elke valsheid bereid zijn om de vampiers te plezieren.

‘Wacht!’ roep ik uit, alles op alles zettend. ‘Ik heb het complot van La Roncière niet verijdeld om de tiran te redden, zoals u denkt! Dat deed ik om Frankrijk te redden van een nog veel wreder tirannie!’

Op een paar meter afstand houdt de indringer zijn pas in.

‘Waar heb je het over, dom edelvrouwetje?’ gromt hij.

‘Ik droom niet van transmutatie,’ zeg ik ademloos. ‘Maar Tristan de La Roncière wel: hij wilde transmuteren om zelf de kroon te dragen. Erger nog: hij was van plan de numerus clausus op te heffen die het aantal vampiers in het koninkrijk beperkt. Als dat hem was gelukt, zouden alle adellijke stervelingen in bloedzuigers zijn veranderd en het gewone volk hebben gedecimeerd als nooit tevoren!’

De dolk in de hand van de huurmoordenaar begint te beven.

Ik voel dat hij twijfelt. Als een koorddanser houdt hij zich in evenwicht op de dunne draad van het gezonde verstand; hij kan elk moment terugvallen in moorddadige woede.

'U moet me geloven!' Ik dwing mijn stem tot kalmte, omdat ik weet dat zijn drift door elke stemverheffing, hoe miniem ook, weer kan oplaaien. 'Ik vertel de waarheid.'

Hij haalt luidruchtig zijn neus op, een snik onderdrukkend.

'De waarheid?' herhaalt hij. 'Misschien... of misschien ook niet!'

Zijn trillende lippen verstrakken weer. 'Het enige wat ik zeker weet, is dat jij Toinette hebt vermoord, kreng!'

Toinette? Herinneringen aan de jonge dienstbode op de school van de Koninklijke Stallen komen in mijn hoofd op: haar openhartige gezichtje vol sproeten, haar verlegen glimlach als ze mijn blik ontmoette in de eetzaal, de holte van haar ellebogen met de littekens van de bloedtienden, die maandelijks door de Hematologische faculteit worden afgenomen bij alle burgers in het rijk. Ik zie mezelf weer in de aderen van die arme Toinette prikken toen ik nog op school zat... Madame Thérèse, de gouvernante, had me tijdens het examendiner opgedragen om bloed af te nemen bij het dienstmeisje, om het glas te vullen van de markiezin de Vauvalon, een van de wreedste vampiers aan het hof.

'Is Toinette dood?' stotter ik. 'Maar toen ik de Koninklijke Stallen een maand geleden verliet leefde ze nog!'

'De wonden die jij haar hebt toegebracht zijn ontstoken geraakt. De naald waar jij haar mee geprikt hebt, moet vuil zijn geweest, of erger!'

Vol afgrijzen denk ik terug aan het sadisme van Madame Thérèse, die nijdig was op de arme Toinette omdat ze een pond meel had gestolen. Zou de gouvernante me een vergif-

tigde naald hebben gegeven voor de aderlating van de schul-
dige?

‘Dat wist ik niet...’ stamel ik, gepijnigd. ‘Dat zweer ik...’

Maar de ander luistert al niet meer naar mij.

‘En nu ben jij aan de beurt om geprikt te worden!’ roept hij uit.

Zijn dolk komt zo snel op me af, en met zoveel woede, dat ik hem niet helemaal kan ontwijken. Een scherpe pijn gloeit waar het ijzer mijn rechterjukbeen schampt.

De razende man hinkt dichterbij om een tweede keer toe te steken.

Plotseling herinner ik me de woorden waarmee Toinette haar kruimeldiefstal wilde rechtvaardigen tegenover de hardvochtige gouvernante: *‘Mijn ouders zijn oud en ziek, en mijn broer kan niet meer als timmerman werken omdat hij vorige maand zijn been heeft gebroken toen hij van een steiger viel bij het verbouwen van het paleis,’* en dan weet ik wie ik voor me heb: ‘Jij bent de timmerman, de broer van Toinette! Ik weet hoe het is om een dierbare zus te verliezen!’

Het lemmet verstart in de lucht.

‘Ik ben zelf mijn lieve broer Bastien verloren!’ ga ik verder, met dichtgeknepen keel. ‘Het is alsof een deel van jezelf wordt afgenomen! Alsof de helft van je ziel wordt geamputeerd! Bastien was alles voor mij... tot de dragonders van de koning hem en mijn hele familie afslachtten in mijn dorp in de Auvergne.’

De broer van Toinette – want hij is het, daar ben ik van overtuigd – staat nu zo dicht bij me dat ik zijn ogen zie trillen achter de ruwe gaten in zijn sjaal. Van verwarring. Van woede. Maar vooral van verdriet.

‘Hebben de dragonders van de koning jouw familie afgeslacht?’ stamelt hij, verwilderd. ‘Maar jij bent een adellijke lijfwacht!’

‘Ik zei toch: ik ben niet wie je denkt dat ik ben,’ herhaal ik zachtjes. ‘Mijn adeldom is een goocheltoer. Een illusie. In werkelijkheid ben ik de dochter van een apotheker en nog erger: de dochter van Frondeurs.’

Ik weet dat ik mijn leven op het spel zet door mijn burgerlijke afkomst te bekennen, en toch komen de woorden vanzelf. Omdat het mijn laatste kans is om deze ongelukkige van gedachten te doen veranderen. En omdat ik mezelf in hem herken, zoals ik was in de dagen vlak na de moord op mijn familie. Deze jongen behoort niet tot een geheim genootschap. Hij is geen afgezant van welke Fronde dan ook, van het volk of van de prinsen. Hij is gewoon een smeulende kanonskogel van wanhoop, die zich dwars door de chaos op het dichtstbijzijnde doelwit stort.

‘Ik... ik weet niet of ik je kan geloven,’ stamelt hij.

Zijn verwarde ogen blijven op mijn blote armen rusten, waar ik een maand geleden nog het litteken van de bloedtienden droeg, zoals alle burgers. Maar die beruchte littekens in de plooiën van mijn ellebogen zijn vervaagd sinds ik de koningsslok heb gedronken, zoals alle lijfwachten hebben gedaan – nu stroomt er een klein beetje koninklijk bloed door mijn aderen, dat het vermogen tot versneld herstel met zich meebrengt.

‘Het bloed van de Onveranderlijke heeft mijn wonden genezen,’ verklaar ik, vooruitlopend op de vraag van Toinettes broer. ‘Ik heb een slok moeten aanvaarden om deze rol van lijfwacht op me te kunnen nemen, maar diep in mijn hart zal ik altijd een dochter van het volk blijven!’

Bij die gedachte herinner ik me plotseling het enige voorwerp dat ik heb kunnen bewaren van mijn familie en snel steek ik mijn hand in de zak van mijn nachtjapon en haal mijn moeders zakhorloge tevoorschijn. Op de achterkant van het bronzen deksel staan een paar woorden gegraveerd.

'La... liberté... ou... la... mort...' ontcijfert de timmerman moeizaam; kennelijk kan hij amper lezen.

'De vrijheid of de dood, het motto van de Fronde van het Volk. En het bewijs dat ik aan dezelfde kant sta als jij.'

Eindelijk laat hij zijn dolk zakken. Zijn blik valt op zijn laarzen, die de pas gewreven parketvloer doorweekt hebben, alsof hij zich ineens afvraagt wat hij hier doet.

'Jij zou ook zin kunnen geven aan je verlies,' zeg ik vol mededogen tegen hem. 'Je kunt de nagedachtenis van je zus eren zoals ik die van Bastien en mijn hele familie eer: door Magna Vampyria van onderaf en van binnenuit te saboteren.'

Hij kijkt naar me op met grote ogen, trillend van ongeloof alsof ik zojuist een godslastering heb uitgesproken.

'Mijn naam is Jeanne Froidelac,' vertrouw ik hem toe terwijl ik mijn hand uitsteek.

'Paulin Trebuchet,' antwoordt hij zacht.

Ik dwing mezelf om naar hem te glimlachen, ondanks mijn intense emotie.

'De Fronde van het Volk kan mensen zoals jij goed gebruiken, Paulin,' vertel ik hem. 'Strijd met ons mee voor het heil van de vierde stand.'

Zijn ogen sperren zich nog verder open.

Ik heb de indruk dat ik daarin dezelfde verbazing weerpiegeld zie die mij trof toen ik hoorde van het bestaan van een revolutionaire organisatie die zich over meerdere continenten uitstrekt.

'Wat zeg je nou?' verzucht hij. 'Weet je dan niet dat er geen redding is voor de vierde stand, geen licht aan het einde van de tunnel? Er is alleen de Schaduw, die steeds donkerder en kouder wordt. Nooit zullen de vampiers wijken. Integendeel, hun macht wordt sterker in de loop der tijd. De aarde befrist elk jaar een beetje meer. En het krioelt van de nachtelijke gedrochten, als nooit tevoren.'

Hij kijkt wrang naar mijn luxueuze zijden nachtkleding.

‘Misschien ben jij het vergeten sinds je in dit paleis woont, maar het is altijd de kleine man die met zijn leven betaalt, het gewone volk. Wij verhongeren vanwege de slechte oogsten, wij lessen met ons bloed de dorst van de onsterfelijken, wij dienen als wild voor de beesten van de nacht.’

Die lugubere woorden brengen me van mijn stuk, want ik weet dat Paulin gelijk heeft. In de afgelopen jaren heeft de raadselachtige Schaduw de wereld steeds vaster in zijn greep gekregen. De bloeddorst van de vampiers neemt elke maand verder toe, en de nachten brengen steeds meer monsters voort.

‘De ghouls in de buitenwijken van Versailles zijn nog nooit zo vraatzuchtig geweest,’ concludeert Paulin bitter. ‘Volgens de geruchten is het in Parijs nog erger. Uiteindelijk zal het volk leegbloeden door de vampiers en daarna wordt het verslonden door die kannibalistische monsters!’

Ook al heb ik nog nooit een ghoul gezien in mijn afgelegen dorpje Butte-aux-Rats, ik weet dat die aasetende wezens rondzwerven op de begraafplaatsen van de grote steden, en dat ze soms zelfs de arme stakkers aanvallen die de pech hebben nog buiten te zijn na de avondklok.

Ik schud mijn hoofd en zet de afschuwelijke visioenen die me bestormen van me af.

De kamer baadt in bevende schaduwen en echo's van onweer, als nachtmerries die vaste vorm proberen te krijgen.

‘Vroeger voelde ik me net zo machteloos als jij, Paulin, maar de Fronde heeft me moed gegeven!’ verzeker ik hem, met al mijn overtuigingskracht in mijn stem. ‘We moeten weer hopen. In het geheim bereidt een enorm netwerk de revolutie tegen Magna Vampyria voor. Niet alleen hier in Frankrijk, maar ook in Amerika. Om de hele wereld te bevrijden van bloedzuigers. Om een einde te maken aan het

tijdperk van de Schaduw. Om vampiers, ghouls en andere gedochten voor altijd uit te roeien!

Door de bliksem flitst er een beetje wit licht onder de slaapkamergordijnen door, als de schuchtere hoop op een nieuwe dageraad.

De glans wordt weerspiegeld in Paulins ogen – die van een dolende man die me zo graag zou willen geloven.

‘Als die organisatie echt bestaat, zoals jij beweert, wat heeft die dan aan zo’n mankepoot als ik?’ prevelde hij ten slotte.

Hij werpt een blik op zijn kreupele been.

‘Je hebt toch hier weten te komen, zo mank als je bent,’ breng ik hem in herinnering. ‘Onze zaak kan alleen maar gebaat zijn bij iemand die als een schim kan binnensluipen in het best bewaakte paleis van Magna Vampyria.’

Een bleke glimlach streelt zijn lippen, onder de rand van zijn sjaal.

‘Ik ben twee dagen geleden weer aan het werk gegaan, met maar één idee voor ogen: Toinette wreken, al kost het me mijn leven,’ bekent hij. ‘Ik heb gebruikgemaakt van de storm om de bewakers te ontwijken die toezicht houden op de slaapzaal waar de arbeiders na de avondklok worden opgesloten. Als timmerman weet ik welke daken ik kan gebruiken, na al die jaren werken aan het paleis. En ik ken de dienstgangen, zoals de gang waardoor ik hier gekomen ben.’

Hij wijst met zijn kin naar het gordijn waar hij eerder achter vandaan kwam: achter het karmozijnrode fluweel zit een verborgen deur, die ik nog niet had opgemerkt.

‘Ga maar snel terug zoals je gekomen bent, voordat de bewakers bij dageraad ontdekken dat je afwezig bent,’ zeg ik dringend. ‘En kom over een week hier terug, om dezelfde tijd. Dan heb ik inmiddels de coördinator van de Fronde kunnen raadplegen. Ik mag zijn naam niet noemen – nog niet,